

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudců Miloslava Výborného a Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Praze**, se sídlem náměstí Kinských 5, Praha 5, o návrhu Krajského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 39/2014,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 39/2014 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 5. 2. 2014 podanou u místně nepříslušného Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, na kterého se obrátil s žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 18. 2. 2014, čj. 10 Na 20/2014-2 věc postoupil k rozhodnutí Městskému soudu v Praze, který s postupem Krajského soudu vyslovil nesouhlas a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu. Usnesením ze dne 28. 4. 2014, čj. Nad 137/2014-10, Nejvyšší správní soud rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný Krajský soud v Praze.

Krajský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu dle ustanovení § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předsedkyně senátu poukázala v návrhu na skutečnost, že Krajský soud v Praze, který je soudem věcně a místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci, je v daném případě současně žalovaným.

Žalobce se k návrhu na přikázání věci jinému krajskému soudu nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Krajského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

K otázce objektivních pochybností o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-40, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k důvodnému vyloučení všech soudců specializovaných senátů Krajského soudu v Praze jsou splněny podmínky pro delegaci jinému krajskému soudu stanovené v ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přikázal věc Krajskému soudu v Hradci Králové, neboť v jeho působnosti se nachází bydliště žalobce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu